

Arrest

nr. 178 476 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 juni 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 april 2015 en diende op 28 april 2015 een asielaanvraag in.

Op 18 april 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 20 mei 2016 neemt de adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en van Murursade origine te zijn. U bent geboren in Mogadishu op 14 juni 1997, waar u hebt gewoond tot uw vertrek. U was er student middelbaar onderwijs. In september 2013 werd een bom in uw ouderlijke woning gegooid, waarbij twee van uw broers, M. en K., omkwamen. Het doelwit van deze aanslag was uw broer M., die voor de regering werkte. In november 2014 was u getuige van de voorbereiding van een bomaanslag van Al Shabaab dicht bij het winkelcentrum Haji Gabo. U gaf dit aan bij de politie waardoor de aanslag verijdeld kon worden. Dezelfde avond kreeg u echter een dreigtelefoon van Al Shabaab. Vijf dagen later werd u door leden van Al Shabaab opgepakt. U werd vijf maanden door hen opgesloten en elke dag mishandeld. U kon ontkomen op het moment dat de Somalische regeringstroepen Al Shabaab aanvielen. Toen u thuis kwam kreeg u te horen dat uw broers A. en A. tijdens uw gevangenschap gestorven waren bij een bomaanslag door Al Shabaab op jullie huis. Ook uw moeder was hierbij gewond geraakt. Uw vader zei dat u niet meer veilig was in Mogadishu en regelde uw vlucht naar Europa. U heeft Somalië verlaten op 24 april 2015. Op 25 april 2015 kwam u aan in België, waar u op 28 april 2015 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanslag op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de onwaarschijnlijke verklaringen die u aflegt in dit verband.

Vooreerst is het niet logisch dat Al Shabaab iemand zou proberen te rekruteren en te trainen die hen enkele dagen voordien nog ging verraden bij de politie. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd geeft u eerst het weinig zeggende antwoord dat u vaak tegen Al Shabaab zei dat ze u mochten doden, maar dat ze u pijn deden om u te overtuigen om met hen mee te vechten. U werd daarna een tweede keer geconfronteerd met het feit dat het onwaarschijnlijk is dat Al Shabaab tijd en energie in u zou steken om u te rekruteren en trainen indien u hen kort daarvoor nog zou verraden hebben en hen daardoor ernstige problemen had bezorgd. Hierop antwoordt u dat u duidelijk tegen Al Shabaab zei dat u nooit met hen zou meewerken, maar dat ze u niet vermoordden omdat u nog te jong was. U werd er vervolgens op gewezen dat het feit dat u aan Al Shabaab bleef zeggen dat u nooit zou meewerken met hen, het nog onwaarschijnlijker maakt dat ze zouden blijven tijd en energie steken in u, zeker aangezien u hen kort ervoor nog verraden had bij de politie. U werd er ook op gewezen dat Al Shabaab nog veel jongere mensen dan u heeft vermoord (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Na deze derde keer dat u geconfronteerd werd met deze onwaarschijnlijkheid beweerde u dan opeens dat de lokale baas van Al Shabaab tot uw clan behoorde en dat ze voor die reden uw leven spaarden. Het is uiterst bevreemdend dat u die informatie maar gaf nadat u een derde keer met bovenstaande onwaarschijnlijkheid werd geconfronteerd. U werd dan ook gevraagd waarom u dat deel van het verhaal pas zo laat vertelde, waarop u antwoorde dat er tot dan geen vraag werd gesteld die tot dat antwoord leidde (CGVS, p.25-26). Dit kan niet als uitleg worden weerhouden, aangezien u al voor de derde maal achtereenvolgens werd geconfronteerd met bovenstaande onwaarschijnlijkheid. U gaf daarnaast ook aan dat er zoveel dingen gezegd werden dat u zich niet alles kon herinneren (CGVS, p.25-26). U werd erop gewezen dat, zelfs indien de baas van Al Shabaab tot uw clan zou behoren, het nog steeds onwaarschijnlijk is dat Al Shabaab moeite zou doen om u te rekruteren aangezien u hen kort daarvoor verraden had bij de politie. U werd namelijk gewezen op het feit dat veel mensen in uw regio tot de clan Hawiye behoren (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en dat een aanzienlijk deel hiervan Murursade zijn. U werd gewezen op het feit dat sommige leden van deze clans tot Al Shabaab behoren en andere niet en dat dit dus bovenstaande onwaarschijnlijkheid niet kan uitklaren. Hierop reageerde u heel aarzelend en gaf de namen van enkele andere clans die in de buurt wonen om toch maar een antwoord te geven op de vraag (CGVS, p.25-26). Bovenstaande onwaarschijnlijkheid ondermijnt dan ook sterk de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Ten tweede legde u ook vage en onwaarschijnlijke verklaringen af over de omstandigheden waarin u getuige was van de voorbereiding van een bomaanslag van Al Shabaab. Zo is het bevreemdend dat de leden van Al Shabaab u zouden herkennen en dan meteen kunnen contacteren, terwijl u deze leden zelf niet kon herkennen terwijl u hen op dat moment wel aan het bespieden was. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u eerst dat ze u waarschijnlijk herkend hebben omdat u een jongen uit de buurt bent en daar ook voetbal speelt. Wanneer u een tweede keer met bovenstaande onwaarschijnlijkheid wordt geconfronteerd beweert u dat het jongens uit uw buurt moeten geweest zijn. U werd dan ook gevraagd waarom u hen dan niet herkend hebt. Hierop gaf u toe dat u iedereen uit uw buurt kent maar dat u ze enkel van ver zag en dat u bang was en daardoor niet lang hebt gekeken. U gaf dan aan dat ze

ofwel uit uw buurt komen ofwel uit het district Kahada. In geval van het laatste hadden ze uw telefoonnummer waarschijnlijk via mensen uit uw wijk gekregen. U werd dan een derde keer geconfronteerd met bovenstaande onwaarschijnlijkheid en werd erop gewezen dat als het ver was voor u om hen te herkennen dat het ook ver was voor hen om u te herkennen. Hierop antwoordt u dan plots dat ze u waarschijnlijk stiekem gevolgd zijn (CGVS, p.18-19). Bovenstaande vage en onwaarschijnlijke verklaringen ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde verklaarde u dat u 5 maanden lang dagelijks zweepslagen kreeg tijdens uw opsluiting door Al Shabaab. Dit deden ze op de handen en voeten en soms op het bovenlichaam. Toch had u hiervan geen littekens. U kon enkel verklaren dat u een klein sneetje had op uw handen. U werd er dan ook mee geconfronteerd dat het bevreemdend is dat u geen littekens zou hebben indien u vijf maanden lang dagelijks geslagen werd met een zweep. Hierop reageerde u eerst dat u niet zo vaak slagen kreeg op het bovenlichaam en dat u werd geslagen met een soort zweep die geen wonden maakt. Daarnaast verklaarde u dat u wel nog wonden hebt op uw voeten. U werd dan ook uitgenodigd om hiervan een medisch attest binnen te brengen van de dokter (CGVS, p.23-24). Dit deed u tot op heden echter niet. Het feit dat u totaal geen littekens zou hebben, ondanks dat u vijf maanden lang dagelijks zweepslagen kreeg, blijft dan ook bevreemdend.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas ook op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u Al Shabaab in september 2013 verklikte (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat u Al Shabaab in november 2014 verklikt hebt. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd antwoordt u dat beide data belangrijk zijn in uw leven, maar dat u ze waarschijnlijk door elkaar hebt gehaald. U werd er daarna op gewezen dat u in uw verklaringen bij de DVZ twee maal verklaard had dat dit zou voorgevallen zijn in 2013 en dat het dus heel onwaarschijnlijk is dat u zich twee maal zou vergissen. U blijft er op dat moment tijdens het gehoor op het CGVS nog bij dat het om een vergissing gaat (CGVS, p.26).

Bovendien verklaarde u op de DVZ dat alle vier uw broers tijdens dezelfde aanslag om het leven kwamen (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaart u plots dat het om twee verschillende aanslagen ging waarbij telkens twee broers omkwamen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt op het CGVS aarzelt u eerst lang voordat u op een antwoord komt. Na de tweede keer dat u hiermee wordt geconfronteerd geeft u toe dat u op de DVZ had verklaard dat alle vier uw broers in september 2013 zijn omgekomen. U beweerde op het CGVS dat u dit op de DVZ had verklaard omdat u zich had vergist en de feiten door elkaar had gehaald. U werd er daarna op gewezen dat het niet aannemelijk is dat u zich op die manier zou vergissen over de dood van uw broers. Hierop kon u enkel antwoorden dat het al drie jaar geleden is en dat uw hersenen verward zijn (CGVS, p.26-27). Het is echter niet aannemelijk dat u op dergelijke manier in de fout zou gaan over zulke belangrijke gebeurtenissen zoals de dood van vier van uw broers. Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook volledig de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast verklaarde u op de DVZ dat u één jaar nadat u Al Shabaab verklikt had werd ontvoerd door deze organisatie (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat u reeds enkele dagen nadat u Al Shabaab verklikte ontvoerd werd. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd reageert u door erop te wijzen dat het niet abnormaal is dat een persoon zich vergist van datum. U werd erop gewezen dat een dergelijke vergissing nog te begrijpen zou zijn, doch in dit geval is de hele opbouw van het verhaal verschillend (CGVS, p.27-28). Bij de DVZ verklaarde u dat u Al Shabaab verklikte in 2013 en dat u een jaar later werd ontvoerd door Al Shabaab (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat de ontvoering kort na het incident plaatsvond waarbij u Al Shabaab verklikte in 2014. U werd er dan ook op gewezen dat het niet aannemelijk is dat u zich op die manier zou vergissen. Hierop reageerde u door een derde versie van de feiten te geven. Wanneer u wordt gevraagd waarom u een derde versie van de feiten geeft, verklaart u dat u helemaal verward bent wat datums betreft. U werd er daarna nog éénmaal uitdrukkelijk op gewezen dat iedereen zich eens zou kunnen vergissen van datum, maar dat het onaannemelijk is dat u zich zou vergissen tussen één jaar na het verklikken van Al Shabaab ontvoerd te zijn of enkele dagen erna. Hierna geeft u toe dat uw verhaal tegenstrijdig blijkt te zijn. U geeft aan dat uw weergave van uw asielrelaas fout is gelopen en dat u zelf foute data hebt aangegeven (CGVS, p.27-28). Aangezien u zelf verklaart dat er tegenstrijdigheden in het vluchtrelaas zitten en dat u in de fout bent gegaan omtrent data, zonder hier een aannemelijke uitleg voor te geven, kan er aan het asielrelaas geen enkel geloof meer worden gehecht.

U bent verder niet in het bezit van enig document dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

Gezien bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal

burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie-richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Op 29 september 2016 legt de verwerende partij een bijkomende nota neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu. De bijkomende nota bevat “COI Focus: ‘Somalië: Veiligheidssituatie Mogadishu’ van 6 september 2016, Cedoca.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1.1.

Verzoeker bestrijdt de motivering van de aangevochten beslissing d.d. 20/05/2016.

1.2.

Somalië is een onstabiel land waar conservatieve tradities diep verankerd zijn. Bovendien is Al Shabaab nog steeds zeer actief in het land. Verwerende partij erkent in haar beleidsnota dat de situatie in Somalië nog steeds problematisch is en voortdurend evolueert.

Tegenpartij erkent dat eveneens dat de situatie in Mogadishu nog steeds zeer complex, problematisch en ernstig is.

1.3. Vluchtredenen van verzoeker

Er bestaat geen twijfel omtrent de afkomst van verzoeker.

Zoals hoger aangehaald heeft verzoeker niet de waarheid verteld betreffende zijn asielmotieven.

Verzoeker wenst zich hier vooreerst voor te excuseren maar hoopt dat er toch nog zal geluisterd worden naar zijn echt asielrelaas.

Verzoeker heeft zijn land verlaten omwille de moeilijk en zware levensomstandigheden waarin hij opgroeide. Hij kende geen zorgeloze jeugd en zag totaal geen toekomst meer in zijn land van origine.

Verzoeker kon niet regelmatig school lopen, groeide op in een zeer kroostrijk gezin, met armoede, waar er periodes waren dat er letterlijk geen brood op de planken lag en de kinderen dus honger leden.

Verzoeker ziet totaal geen toekomst voor zichzelf in Somalië.

Hij ervaart reeds vele jaren hoe moeilijk het is om er een normaal leven te leiden en er kansen te krijgen. Dit is praktisch onmogelijk. Verzoeker weet dat hij een toekomst met veel armoede tegemoet gaat en daarenboven zijn leven ook in gevaar is daar de veiligheidssituatie zeer onstabiel is.

Hij heeft vrienden en burens verloren bij aanslagen en wenst dus niet hetzelfde lot te ondergaan.

Zoals reeds gemeld kon verzoeker niet op regelmatige basis naar school door de veiligheidssituatie en de omstandigheden thuis.

De vader van verzoeker is gehuwd met 4 vrouwen.

Het gezin van verzoeker telt de ouders en daarnaast 11 kinderen (verzoeker niet inbegrepen).

Verzoeker is het vijfde kind in rij.

De 2 oudere zussen van verzoeker zijn gehuwd en het huis uit. De 2 oudere broers van verzoeker verblijven nog thuis.

Met de 3 andere vrouwen heeft de vader van verzoeker respectievelijk 7, 3 en 4 kinderen.

Ze wonen allen in verschillende wijken.

De vader van verzoeker werkt als zelfstandig taxichauffeur en heeft dus een gemiddeld inkomen. Met dit enigste inkomen dienen alle bovengenoemde personen onderhouden te worden...

Verzoeker en zijn gezin kenden regelmatig periodes dat ze honger leden daar er geen geld was om eten te kopen.

Verzoeker woonde in een huis dat gebouwd is met stenen en het dak bestaat uit ijzeren platen. Er zijn 3 slaapkamers voor 12 personen. Daarnaast omvat het huis een eetplaatsje en keuken.

De vader van verzoeker slaapt om de 3 nachten bij hen thuis.

1.4

Op een bepaald moment werd vernoemde situatie te veel en niet meer leefbaar voor verzoeker.

Hij heeft zijn vader hierover aangesproken.

Hij zag dat zijn 2 oudere broers moeilijk aan werk geraken, geen toekomst hebben,...

Indien ze toch iets van werk hebben moeten ze zich zeer sterk kunnen opstellen. Er zijn namelijk geregeld gevechten die uitbreken in de straten.

Daar de jongeren geen toekomst hebben en alles uitzichtloos is, is er een toenemend drukgebruik onder de jongeren.

Het enigste dat ze doen is wachten op de dood.

Verzoeker wil ditzelfde lot niet ondergaan.

De vader van verzoeker was akkoord met het feit dat verzoeker het land zou verlaten.

Verzoeker zou de meest 'geleerde' van het gezin zijn en daarom wilde de vader van verzoeker hem die kans niet ontnemen.

1.5.

Volgens verzoeker zijn er daarnaast eveneens problemen met de verscheidene stammen.

Daarenboven werden verzoeker en zijn gezin geconfronteerd met een onstabiele veiligheidssituatie.

Verzoeker verloor burens en vrienden bij aanslagen.

Verzoeker verloor een vriend bij een aanslag in 2014.

Verzoeker hoopt dat zijn zaak kan terug gezonden worden naar het CGVS zodat hij de kans en de tijd krijgt om al zijn problemen en asielmotieven uit een te zetten.

2. Omtrent de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2

Ernstige schade bestaat uit:

a)

doodstraf of executie; of,

b)

foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c)

ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Zoals hoger aangehaald erkent tegenpartij dat de situatie in Mogadishu nog steeds zeer complex, problematisch en ernstig is.

Verzoeker haalde zelf reeds aan dat hij een vriend verloor in 2014 bij een aanslag en daarnaast ook zijn burens.

Verzoeker heeft al wat geweld gezien in zijn leven.

Gelet op de hoger uiteengezette levensomstandigheden van verzoeker dient ook dit punt opnieuw te herbekeken worden door tegenpartij.

In de wijk waar verzoeker woonde zijn er zeer regelmatig geweldplegingen.

Verzoeker verwijst eveneens naar de ambtsberichten dd 30 maart 2016 (stuk 3).

Wat betreft de terugkeer dient erop gewezen worden dat de meeste mensen terugkeren naar Mogadishu omdat er inderdaad nog een minieme vorm van kapitalisme is. En het enigste manier is om te voorzien in de basisbehoeften.

Dit betekent niet dat er wordt teruggekeerd omdat Mogadishu veilig zou zijn...

** * * * **

In het licht van de argumenten zoals supra uiteengezet in huidig beroep schendt de bestreden beslissing artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, in samenhang met de materiële motiveringsplicht en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt dus aan uw Zetel in het kader van zijn volle rechtsmacht, in hoofddorde, hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde, hem het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen, en zeer ondergeschikt het dossier terug te verwijzen naar het CGVS met het oog op een grondiger onderzoek."

3.1.2. In de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.1.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk

gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

3.1.3.2. Aangaande de vluchtelingenstatus

Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over zijn streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van de verzoekende partij voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat de verzoekende partij alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij opgegroeid is en tot haar vlucht gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

In haar verzoekschrift erkent de verzoekende partij dat ze niet de waarheid verteld heeft omtrent haar asielmotieven. In haar verzoekschrift vervolgt de verzoekende partij dat ze Somalië verlaten heeft omwille van de moeilijke en zware levensomstandigheden waarin zij opgroeide. Zij kende geen zorgeloze jeugd en zag geen toekomst voor zichzelf in haar land van herkomst. De verzoekende partij wijst op de armoede en de veiligheidssituatie in Somalië, daar zij vrienden en burens verloren heeft bij aanslagen. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op haar gezinssituatie.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker meent dat hij "*wel degelijk dient te worden erkend als vluchteling*", doch verduidelijkt in het verzoekschrift niet hoe zijn voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf criteria, vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Het asielrelaas van de verzoekende partij is louter van economische aard. Het gegeven dat de verzoekende partij geen toekomst zag in haar land van herkomst, regelmatig periodes kende dat ze honger leden daar er geen geld was om eten te kopen, het toenemende druggebruik en het gegeven dat de verzoekende partij niet hetzelfde lot wil ondergaan, zijn zuiver persoonlijke en economische redenen die geen toekenning van internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het

verzoekschrift kan blijken dat de verzoekende partij vreest in Somalië te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Waar de verzoekende partij stelt dat er daarnaast eveneens problemen zijn met verscheidene stammen en dat zij vrienden en burens verloren heeft bij aanslagen, wijst de Raad erop dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in Somalië om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146 (c)).

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij Somalië ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie, vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet.

Op basis van “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van januari 2014, “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*” van juni 2014 en “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal- Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren, buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal- Somalië ontvluchten, een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. Het UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van het UNHCR en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Er wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch er wordt benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico, voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamitische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om

regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld, dat in Mogadishu plaats vindt, neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, *K.A.B. v. Sweden*, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013, als in een arrest van september 2015 (EHRM, *R.H. v. Sweden*, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de *Immigration and Asylum Chamber* van het *Upper Tribunal* van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), *United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)* van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade, zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn, loopt. Het *Upper Tribunal* stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van 'IDP's'. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, van restaurants en internetcafés en van jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

Als gevolg van de *update* van 6 september 2016 geeft het CGVS een nieuw onderzoek van de veiligheidssituatie in Mogadishu, waarvan de conclusies dezelfde zijn. Enkel een mortieraanval op het presidentieel paleis en mortieraanvallen op het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu worden bijkomend vermeld.

Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu aldus nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor de verzoekende partij. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van

willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar het ambtsbericht van 30 maart 2016 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken. Uit voormeld ambtsbericht blijkt dat er sinds 2014 een forse daling is van het aantal incidenten en dat er een lichte daling is van het aantal slachtoffers. Het document geeft vervolgens een overzicht van de incidenten in de periode 1 januari 2014 -31 december 2015. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat de mate van willekeurig geweld in Mogadishu (Somalië), dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De verzoekende partij toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.1.3.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS